

רע"פ 3116/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3116/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 20.4.2015, בעפ"ג 4445-02-15, שניתן על-ידי כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ש' דותן; ו-א' נחליאלי-חיאט

בשם המבקש: עו"ד גיא פרידמן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ש' דותן; א' נחליאלי-חיאט), בעפ"ג 4445-02-15, מיום 20.4.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ע' דרויאן), בת"פ 26008-01-13, מיום 13.1.2015.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2.

המבקש הורשע, על יסוד הודאתו, במיוחס לו בכתב אישום מתוקן אשר הוגש נגדו. כתב האישום ייחס למבקש חמישה אישומים, אשר הוגשו על רקע מעשי תקיפה שהמבקש ביצע בתוך שנה אחת מיום נישואיו, עם מי שהיתה אישתו (להלן: המתלוננת).

האישום הראשון, ייחס למבקש עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ועבירה של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. במסגרת אישום זה, נטען כי, כשבועיים לאחר הנישואין, פרץ ויכוח בין בני הזוג, ובמהלכו ניסה המבקש לתקוף את המתלוננת, בכך שהשליך לעברה מגש, אשר לא פגע בה. משפרצה המתלוננת בבכי, איים עליה המבקש, כי יפגע שלא כדין בגופה, אם לא תחדול מבכייה. במקרה אחר, בעת שהמתלוננת נהגה ברכב, כאשר המבקש ישב במושב הנוסע שלידה, הוא החל להשתולל ברכב ולגדף את המתלוננת. בשלב מסוים, המבקש תקף את המתלוננת, בכך שהכה אותה בפניה במכת אגרוף. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש, אשר באה לידי ביטוי בסימן שהופיע בעינה; בדלקת בעין, ובדימום זעיר. המתלוננת יצאה מהרכב, והמבקש דלק אחריה, תוך שהוא ממשיך לתקוף אותה, בכך שתפס בשערה והיכה אותה בעינה באגרוף. מספר דקות לאחר מכן, עת שטפה את פניה בשירותים, התעלפה המתלוננת.

בגדרי האישום השני, נטען כי בחודש אפריל 2012, עקב ויכוח בין בני הזוג, תקף המבקש את המתלוננת שלא כדין, בכך שסטר לה ומשך בשערותיה עד שהיא נפלה ארצה. במסגרת אישום זה יוחסה למבקש, עבירה של תקיפת בן זוג בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

מעובדות האישום השלישי עולה, כי בחודש נובמבר 2012, בשעות הבוקר, לאחר ויכוח נוסף בין בני הזוג, תקף המבקש את המתלוננת שלא כדין, בכך שמשך בשערה והשליך לעברה קומקום עם מים רותחים, אשר לא פגע בה ונפל ארצה. על יסוד עובדות אלו, יוחסה למבקש עבירת תקיפת בן זוג בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

במסגרת האישום הרביעי, נטען כי ביום 9.12.2012, בעת שהיתה המתלוננת בשירותים, ניטש ויכוח בין בני הזוג, במהלכו נכנס המבקש לשירותים, משך בשערה של המתלוננת וסטר בפניה. משניסתה המתלוננת להגן על עצמה, הכה המבקש את המתלוננת באמצעות אגרופים, בגופה, פניה, וידיה; וכן עיקם את ידה; חבט את ראשה ברצפה; וקרא לעברה: "אני אחנך אותך". בשלב זה, נשכה המתלוננת את המבקש למען ירפה את אחיזתו בה, ואילו המבקש המשיך להכות אותה, בכך שהוא משך בשערה. לאחר זאת, המבקש החזיק בידו מספריים וסינן לעבר המתלוננת: "את מפסיקה לבכות ולצרוח? כל השכנים שומעים אותך", וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. כתוצאה ממעשים אלו, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש, בכך שנשברה לה שן; עצם הלחי השמאלית שלה התנפחה; נתלשו שערות מראשה; והיא נשרטה בצווארה מן המספריים. בגדרי אישום זה, יוחסו למבקש עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; ותקיפה של בן זוג הגורמת לחבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

האישום החמישי מייחס למבקש עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. נטען, כי בחודש יוני 2012, עקב ויכוח שפרץ בין המבקש לאמה של המתלוננת, איים המבקש על אחיה של המתלוננת, אשר הגיע למקום (להלן: המתלונן), בכך שיצא לעברו כשבידו סכין המשמשת לחיתוך אבטיח, תוך שהוא צועק לעבר המתלוננת: "איפה אח שלך היום אני שוחט אותו". באותן הנסיבות, השליך המתלונן לעבר המבקש פירות, על מנת להרחיקו.

3. בגזר דינו, מיום 13.1.2015, לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, התייחס בית משפט השלום לחומרתן היתרה של עבירות האלימות, שביצע המבקש כלפי בת זוגו, בציינו כי: "במקרה דנן בוצעו העבירות על-ידי [המבקש] באופן חוזר ומתמיד, שנועד להכאיב למתלוננת ולהפחיד אותה, 'כדי לחנך אותה' ולהשליט עליה את מרותו של [המבקש]. לאלמנטים מחמירים אלו יש להוסיף את ההשפלה שנלוותה למעשים". אשר למתחם הענישה ההולם את מעשיו של המבקש, קבע בית משפט השלום, כי ביחס לאישום הראשון, השני והשלישי, ינוע מתחם הענישה בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל; ביחס לאישום הרביעי, ינוע המתחם בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל; וביחס לאישום החמישי, מדובר במתחם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל. בהמשך, קבע בית משפט השלום, כי "אין באופק צפי חיובי במיוחד" באשר לסיכויי השיקום העולים מתסקירי שירות המבחן, ולפיכך, אין הצדקה לחריגה ממתחם העונש ההולם בעניינו של המבקש. לצורך קביעת עונשו של המבקש בתוך המתחם, עמד בית משפט השלום על הנזק שעלול להיגרם למבקש, כתוצאה מכליאתו, וזקף לזכותו את הודאתו באשמה ונטילת האחריות על-ידו; כמו גם, את עברו הפלילי אשר "אינו מכביד במיוחד".

בית משפט השלום החליט להטיל על המבקש עונש כולל בגין כלל האישומים, וגזר עליו את העונשים הבאים: 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו; מאסר על תנאי למשך שנה, לבל יעבור המבקש, במשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר, עבירת אלימות נגד הגוף כלפי בת-זוג או בן משפחה, למעט איומים; ומאסר על תנאי למשך 6 חודשים, לבל יעבור המבקש, במשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר, כל עבירת אלימות אחרת נגד הגוף, או עבירת איומים מכל סוג.

4. המבקש ערער על חומרת עונשו לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. טרם שהחל הדיון בערעור, ביקש בא-כוחו של המבקש, לדחות את הדיון בערעור ב-3 חודשים, כהמלצת שירות המבחן, על מנת לאפשר את השלמתו של הליך שיקומי בו נתון המבקש. בית המשפט המחוזי דחה את בקשתו זו של המבקש, בקובעו כי: "איננו סבורים כי יש צורך בשלב זה לדחות את הדיון ב-3 חודשים נוספים לאור מכלול העובדות בפנינו לערעור היום".

לגופו של עניין, קבע בית המשפט המחוזי, כי המבקש "פעל בדרך אלימה וחסרת מעצורים הן פיזית [ו]הן מילולית כלפי המתלוננת". בית המשפט המחוזי ציין, כי למבקש הרשעה קודמת בעבירה דומה, כלפי בת זוג קודמת, וכי הוא "זכה" לכך כי המאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו, יוארך, דהיינו הוא זכה כבר להתחשבותה של המערכת". עם זאת, החליט בית המשפט המחוזי להקל בעונשו של המבקש, בהסתמך על תסקיר שירות המבחן, ממנו עולה, כי המבקש "בכל זאת עלה כרגע על פסים מסוימים של טיפול, ואנחנו רוצים לאותת לו כי מאמציו נלקחו בחשבון". בנוסף, התחשב בית המשפט המחוזי בכך שמדובר במאסרו הראשון של המבקש. על יסוד נימוקים אלו, הפחית בית המשפט המחוזי את תקופת מאסרו של המבקש ל-18 חודשי מאסר בפועל (במקום 24 חודשים). יתר חלקי גזר הדין נותרו בעינם.

הבקשה לרשות ערעור

5. בפתח הבקשה לרשות ערעור, נטען על-ידי המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי, משלא דחה את הדיון בערעורו בשלושה חודשים, "והלכה למעשה קטע הליך טיפולי משמעותי וזאת מבלי שתהיה לכך הנמקה של ממש, ובניגוד גמור להחלטתו שלו להורות על הפניית עניינו של המבקש לשירות המבחן בטרם יתקיים דיון לגופו של הערעור". עוד נטען, כי בית המשפט המחוזי גזר את דינו של

המבקש, בהסתמך על תסקירים קודמים שניתנו בעניינו, מבלי שהיתה בידו "התמונה המלאה", המלמדת על "ניצני שיקום של ממש ואינדיקציות ברורות לכך שהמבקש עולה על דרך המלך".

לפיכך, נטען על-ידי המבקש, כי יש לדחות את ביצוע עונשו, שנקבע ליום 20.5.2015 (למעשה נדחה ביצוע העונש ליום 18.5.2015 - א.ש.), על מנת שהמבקש יחזור להמשך טיפול בבית נועם, ורק לאחר שיסתיים הטיפול ייגזר עונשו, לאחר שבפני בית המשפט תעמוד תמונה מלאה ולא חלקית.

דיון והכרעה

6. לאחר שבחנתי את הבקשה לרשות ערעור שלפניי, ואת צרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה, כי דינה להידחות.

הלכה פסוקה היא, כי מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" בנושא שנדון והוכרע בשתי ערכאות קודמות, ייעשה במקרים חריגים, בהם מתגלה חוסר צדק של ממש או עיוות דין חמור שנגרם למבקש, או כאשר עסקינן בסוגייה מהותית, בעלת השלכות ציבוריות רחבות היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה (רע"פ 3092/15 שרון נ' מדינת ישראל (5.5.2015); רע"פ 5166/14 קרופצקי נ' מדינת ישראל (5.5.2015); רע"פ 3062/15 עמרני נ' מדינת ישראל (5.5.2015)). בקשה זו אינה עומדת באמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור, והיא נוגעת במישרין לעניינו האישי בלבד של המבקש. לפיכך, דינה של הבקשה להידחות מטעם זה בלבד.

7. למעלה מן הדרוש, אציין, כי אין בידי לקבל את טענת המבקש גם לגופו של עניין. המבקש טוען, כי לו היה ממתין בית המשפט המחוזי לסיומו של ההליך הטיפולי בו מצוי המבקש, היתה בידו "תמונה מלאה" בדבר סיכויי השיקום שלו. סבורני, כי יש לדחות טענה זו. בית המשפט המחוזי ציין במפורש, כי: "איננו רואים מקום לדחיה. התסקיר המונח בפנינו נותן תמונת מצב עדכנית באשר [למבקש] ודי לנו בכך"; ועוד יש להזכיר, כי בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של המבקש, בקובעו כי: "אנחנו מתחשבים בכך [שהמבקש] בכל זאת עלה כרגע על פסים מסוימים של טיפול ואנו רוצים לאותת לו כי מאמציו נלקחו בחשבון ובאים לידי ביטוי בגזר הדין שהושת עליו".

בנסיבות אלה, לא היה בית המשפט המחוזי מחוייב לדחות את המשך הדיון בערעור, ודי בכך שהוא נתן דעתו למאמצי השיקום, ועל מנת לעודד את המבקש להתמיד בדרך זו, הוא אף הקל בעונשו.

אוסף, בהקשר זה, כי הליך השיקום בו נתון הנאשם, איננו השיקול הבלעדי שיש ליתן לו משקל, בעת גזירת עונשו. עמדתי על כך, בין היתר, ברע"פ 2450/15 אזרזר נ' מדינת ישראל (15.4.2015), באומרי כי:

"גם אם ניתן להצביע על תוחלת שיקומית, הרי שסיכויי שיקומו של נאשם, הינם שיקול אחד מבין כלל שיקולי הענישה, עליהם יש לתת את הדעת, שעה שנגזר עונשו. כפי שציינתי ברע"פ 1787/15 עמר נ' מדינת ישראל (24.3.2015): 'אכן, נאמר לא אחת, כי האינטרס הנוגע לשיקומו של הנאשם איננו אינטרס שלו בלבד, אלא שהדבר משרת את החברה בכללותה. יחד עם זאת, אינטרס זה מהווה שיקול אחד מבין מכלול של שיקולים העומדים בפני בית המשפט, בבואו לגזור את עונשו של הנאשם' (רע"פ 1383/15 לב ארי נ' מדינת ישראל (3.3.2015); רע"פ 7996/12 יוסף נ' מדינת ישראל (23.1.2013))" (ראו גם: רע"פ 2945/15 אבו חנין נ' מדינת ישראל (3.5.2015)).

8. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

המבקש יתייבב לריצוי עונש המאסר בפועל אשר הושת עליו, ביום 18.5.2015, בכלא ניצן, כפי שקבע בית המשפט המחוזי. יש לקוות, כי המבקש יתמיד בהליך השיקומי, במהלך ריצוי עונש המאסר ולאחריו.

ניתנה היום, י"ז באייר התשע"ה (6.5.2015).

ש ו פ ט